

Quan era més petit tenia la dèria de quedar-me embadalit amb claus rovellats, garxets, vidres amb formes estranyes i distints metalls que em trobava al costat de la carretera; pedres, rames, molsa i insectes que recollia per la muntanya (...). Tots aquests objectes desprenien una màgia i un misteri molt particulars, així que els agafava i els col·locava dins un armari/caixa. Aquell era, en certa manera, el meu refugi de tresors, el meu santuari, ja que, quan estava pensatiu o trist, obria el moble i s'obrien les ànimes de tots aquells personatges que em transportaven en un estat animista, irracional i reflexiu a la vegada. L'armari, la caixa... s'ha convertit ara en un taller, estudi, coccia prehistòrica... un contenidor. Els objectes continuen existint, e vegades d'una forma palpable, altres representats o insinuats. L'espai continua essent aquell lloc on poden coexistir el creatiu i el destructiu, el racional i el foll, l'estudiós i el juganer, el xaman i l'escèptic, el calent i el covard.

Joanpere Massana

